

Socialministerens bemærkninger til de af Foreningen af Revalideringschefer fremsatte kommentarer til lov om social bistand.

I. De af foreningen i underbilaget, *skrivelse af 15. november 1972* til socialministeren anførte bemærkninger, der dels synes affødt af en vis skuffelse over den ændrede opgavefordeling og revalideringscentrenes nedlæggelse og dels bygger på en ubegrundet formodning om, at forslaget gennemførelse vil indebære en forringelse af mulighederne og vilkårene for handicappede, har ikke givet socialministeriet anledning til bemærkninger.

Med hensyn til det anførte om, at revalideringsforanstaltninger fremtidig forudsætter trang og betænkeligheder vedrørende finansieringen, henvises til bemærkningerne nedenfor ad II B.

II. Hovedbilaget.

Ad A. 1.

Socialministeriet finder ikke, at der af ordvalget „bistand kontra service“ kan udledes realitetsforskelle i henseende til forpligtelserne og betjeningen af den enkelte klient. Nærmere retningslinier om niveauet vil i øvrigt blive givet i en række cirkulærer med henblik på sikring af en ensartet standard.

Ad A. 2.

Socialministeriet mener, bl. a. på grundlag af erfaringerne fra andre områder, ikke, at nærhedsprincippet som sådant vil virke særlig belastende i tilfælde, hvor afdækning af en række personlige forhold er nødvendig for iværksættelse af social bistand. Løsningen af sociale problemer forudsætter i alle tilfælde i mindre eller større omfang oplysninger fra den hjælpsøgende om personlige forhold, som pågældende — således som det f. eks. efter lov om offentlig forsyng allerede i dag er tilfældet — skal opgive til de sociale udvalg.

Socialministeriet finder derfor ikke, at der i de af foreningen anførte særlige hensyn til

revalideringsklientelet er tilstrækkelig begrundelse for en fravigelse af principperne i socialreformkommissionens 2. betænkning og det foreliggende forslag om, at alle henvendelser fra den, der søger råd og bistand, skal rettes til den sociale forvaltning i primærkommunen. Der henvises dog i denne forbindelse til forslaget § 29, 2. pkt., hvorefter amtskommunens socialcenter til støtte for vejlederne kan stille sagkyndige til rådighed eller i specielle tilfælde selv påtage sig vejledningsarbejdet.

Ad A. 3.

Med hensyn til frygten for, at den sagskundskab, som er oparbejdet i revalideringscentrene, ikke vil blive udnyttet eller eventuelt gå tabt, kan man henvise til, at der efter forslag fra socialreformkommissionen, jfr. 2. betænkning, side 134-135, i alle landets amtskommuner er nedsat planlægningsudvalg, der skal vurdere og tage stilling til, hvorledes bl. a. revalideringsområdet bedst kan overføres til det nye system, jfr. bemærkningerne til henvendelsen af 19. marts 1973 fra Socialinspektørforeningen (bilag 45).

Endvidere har socialministeriet i erkendelse af den usikkerhed i ansættelsen, som rent faktisk er opstået i forbindelse med forventninger om strukturændringerne som følge af socialreformen og overgangen til senere kommunal eller amtskommunal ansættelse, gennemført en nyordning af ansættelsesvilkårene for revalideringskonsulenterne. Efter denne ordning, der er tiltrådt af bevillingsmyndighederne i april 1972, er 186 stillinger som revalideringskonsulenter, der varetages af socialrådgivere, omdannet til statstjenestemandstillinger.

Med denne ophævelse af forskellen i ansættelsesforholdene sammenlignet med andre områder, der beskæftiger socialrådgivere, er der skabt en ensartet baggrund for indpasningen af revalideringskonsulenterne